

PROLOGAS

Glotnius granito akmenis sidabrino pusp mėnulio šviesa. Tylą drumstė tik sraunios juodos upės čiurlenimas ir medžių šnabždesys kitame krante.

Staiga tamsa krustelėjo, ir iš visų pusių per akmenis pradėjo tyliai sėlinti lankstūs tamsūs šešėliai. Mėnesienoje žybsėjo išleisti nagai. Budrios akys žaižaravo kaip gintaras. Paskui, lyg kas būtų davęs slaptą ženklą, padarai šoko vienas ant kito, ir staiga akmenys pasidarė tarsi gyvi nuo besigrumiančių, kviauikiančių kačių.

Po akimirkos iš kailių ir nagų knibždyno išniřes stambus tamsiai rudas rainis paguldė ant menčių paparčio spalvos katiną ir pergalingai atsitiesė.

– Ažuolo Šerdiel! – suniurzgė rainis. – Kaip drįsti medžioti mūsų teritorijoje? Saulėtosios uolos priklauso Perkūno klanui!

– Po šios nakties, Tigro Nage, čia bus dar vienas Upės klanu medžioklės plotas! – supurškė rudas kaip kaštonas katinas.

Nuo kranto atsklido šaižus ir nerimastingas perspėjimas:

– Nežiopsokit! Upės klanu kariams ateina pastiprinimas!

Tigro Nagas atsisuko ir pamatė grakščius šlapius šešėlius, gurančius iš vandens žemiau, prie akmenų. Permirkę Upės klanu

kariai tyliai liuoktelėjo ant kranto ir puolė į mūsų, nestabtelėję net nusipurtyti vandens.

Tamsus rudmargis piktai dėbelėjo į Ažuolo Šerdį.

– Plaukiojat kaip ūdros, bet šiame miške tau ir tavo kariams ne vieta! – Jis iššiepė dantis, nes parmestas ant žemės katinas ėmė spurdėti.

Mūsų šurmulį perskrodė baisus Perkūno klanu katės kniauksmas. Upės klanu žaliūkas parvertė aukštiekninką rudą karį ir jau siekė dantimis jos kaklo. Nuo jo snukio dar lašėjo upės vanduo.

Tigro Nagas išgirdo kniauksmą ir paleido Ažuolo Šerdį. Galingu šuoliu jis nubloškė priešu karį nuo katės.

– Greičiau bėk, Pelės Kaili! – paliepė jis ir puolė Upės klanu karį, kuris grasino Perkūno klanu katei.

Pelės Kailis vargais negalais atsistojo, suvirpėjo nuo geliančio skausmo petyje ir nudūmė.

Tigro Nagas įtūžęs sušnypstė, nes Upės klanu karys perdrėskė jam nosį. Valandėlę kraujas jį apakino, bet jis vis tiek šoko pirmyn ir suleido dantis priešui į užpakalinę koją. Upės klanu katinas suspigo ir išsprūdo.

– Tigro Nage! – sumiauzgė karys ruda kaip lapės uodega. – Bergždžias darbas! Upės klanu karių labai daug!

– Ne, Rudauodegi, Perkūno klanas niekada nepasiduos! – atsiliepė Tigro Nagas ir prišoko prie jo. – Tai mūsų teritorija! – Kraujas tryško iš jo plataus juodu snukio, ir jis nekantriai papurtė galvą, taškydamas ant akmenų tamsiai raudonus lašus.

– Perkūno klanas pagerbs tavo drąsą, Tigro Nage, bet daugiau karių prarasti negalime, – spyrėsi Rudauodegis. – Melsvoji Žvaigždė nereikalaus, kad jos kariai kautųsi su daug pranašėnėmis pajėgomis. Pasitaikius progai, atkeršysim už pralaimėjimą. – Jis ramiai pažvelgė Tigro Nagui į gintarines akis, paskui atsistojo piestu ir užšoko ant akmens medžių guoto pakrašty. – Traukiamės, Perkūno klane! Traukiamės! – sukni aukė jis.

Jo kariai raitydamiesi išsprūdo priešams iš nagų. Purkštaudami ir narnėdami jie atbuli slinko prie Rudauodegio. Trumpą valandėlę Upės klanu katės sutriko. Negi mūsų taip lengvai laimėtas? Paskui Ažuolo Šerdis džiūgaudamas sukviukė. Išgirdę ginkla-nešio balsą, ir visi Upės klanu kariai suprato gali švesti pergalę.

Rudouodegis pažvelgė į karius. Mostelėdamas uodega, davė ženklą, ir Perkūno klanu katės nėrė už Saulėtųjų uolų, paskui dingo tarp medžių.

Tigro Nagas ėjo paskutinis. Miško pakraštyje kiek pastoviniavo ir dirstelėjo į krauju apšlakstytą mūšio lauką. Jis buvo niūrus, akys primerktos iš įtūžio. Paskui ir jis liuoktelėjo į tykų mišką įkandin kitų klanu karių.

Tuščiame skynime vieniša tupėjo sena pilka katė ir įdėmiai žiūrėjo į giedrą nakties dangų. Aplink tyliai kvėpavo ir krutėjo miegančios katės.

Iš tamsios kertės išlindo maža marga kaip vėžlio kiautas kattytė, žengdama greitai ir be garso.

Pilkoji katė linktelėjo pasisveikindama.

– Kaip Pelės Kailis? – sumiaukė ji.

– Žaizdos gilios, Melsvoji Žvaigždė, – atsakė antroji katė ir atsitūpė ant nakties atvėsintos žolės. – Bet ji jauna ir stipri, greit sugis.

– O kiti?

– Jie irgi pasveiks.

– Laimė, šį kartą niekas nežuvo, – atsiduso Melsvoji Žvaigždė. – Tu puiki vaistytoja, Margalape. – Ji pakreipė galvą ir įsižiūrėjo į žvaigždes. – Šios nakties pralaimėjimas man kelia didelį nerimą. Perkūno klanas savoje žemėje nebuvo sumuštas nuo tada, kai tapau vade, – sušnibždėjo. – Mūsų klanui atėjo sunkūs laikai. Naujų lapų laikas vėluoja, ir kačiukų atsivedama mažiau. Reikia daugiau karių, kad klanas išgyventų.

– Juk metai tik prasideda, – ramiai priminė Margalapė. – Kai ateis žalių lapų laikas, kačiukų atsiras daugiau.

Pilkoji katė gūžtelėjo plačiais pečiais.

– Turbūt. Bet jaunikius reikia ilgai mokyti, kol jie tampa kariais. Jei Perkūno klanas nori apginti savo teritoriją, turi kuo greičiau pasirūpinti naujų karių.

– Klausi Žvaigždės klanu patarimo? – švelniai sumiaukė Margalapė ir nukreipė žvilgsnį į tamsiame danguje blykčiojančių žvaigždžių juostą, į kurią jau žiūrėjo Melsvoji Žvaigždė.

– Tokiu metu tik protėviai ir gali pagelbėti. Ar Žvaigždės klanas nekalbėjo su tavimi? – paklausė Melsvoji Žvaigždė.

– Jau kelis mėnulių nėra kalbėjęs, Melsvoji Žvaigždė.

Staiga virš medžių viršūnių suspindo krintanti žvaigždė. Margalapės uodega sutrūkčiojo, plaukai ant nugaros pasišiaušė. Melsvoji Žvaigždė pastatė ausis, bet nieko nepasakė, o Margalapė toliau žiūrėjo į dangų.

Po valandėlės ji nuleido galvą ir atsisuko į Melsvają Žvaigždę.

– Žvaigždės klanas atsiuntė žinią, – sušnibždėjo. Jos akys apsimiglojo. – Mūsų klaną gali išgelbėti tik ugnis.

– Ugnis? – pakartojo Melsvoji Žvaigždė. – Bet ugnies bijo visi klanai! Kaip ji gali mus išgelbėti?

Margalapė papurtė galvą.

– Nežinau, – prisipažino ji. – Bet Žvaigždės klanas perdavė man tokią žinią.

Perkūno klano vadė įsmeigė vaiskias mėlynas akis į vaistytoją.

– Tu dar niekada nesi suklydusi, Margalape, – sukni aukė ji. – Jei taip pasakė Žvaigždės klanas, vadinasi, taip ir yra. Mūsų klaną išgelbės ugnis.